Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

1 юни 2016 година*

„Преюдициално запитване — Полицейско и съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси — Рамково решение 2002/584/ПВР — Европейска заповед за арест — Член 8, параграф 1, буква в) — Задължение в европейската заповед за арест да се включи информация относно наличието на „заповед за задържане“ — Липса на предварителна и отделна от европейската заповед за арест национална заповед за задържане — Последица“

По дело C-241/15

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Curtea de Apel Cluj (Апелативен съд, Клуж, Румъния) с акт от 22 май 2015 г., постъпил в Съда на 25 май 2015 г., в рамките на производство по дело относно изпълнението на европейска заповед за арест, издадена срещу

Niculaie Aurel Bob-Dogi,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: M. Ilešič, председател на състава, C. Toader, A. Rosas, A. Prechal (докладчик) и E. Jarašiūnas, съдии,

генерален адвокат: Y. Bot,

секретар: L. Carrasco Marco, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 20 януари 2016 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за румънското правителство, от R. Radu, A. Buzoianu и R. Mangu, в качеството на представители,

— за унгарското правителство, от M. Z. Fehér, G. Koós и M. M. Tátrai, в качеството на представители,

— за австрийското правителство, от G. Eberhard, в качеството на представител,

— за Европейската комисия, от W. Bogensberger и I. Rogalski, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 2 март 2016 г.,

* Език на производството: румънски.

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 8, параграф 1, буква в) от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки (ОВ L 190, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 3), изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г. (ОВ L 81, стр. 24, наричано по-нататък „Рамковото решение“).

2 Запитването е отправено в рамките на изпълнението в Румъния на европейска заповед за арест, издадена на 23 март 2015 г. от Mátészalkai járásbíróság (Районен съд, Матесалка, Унгария) срещу г-н Niculaie Aurel Bob-Dogi.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Съображения 5—8 и 10 от Рамковото решение гласят:

„(5) Целта за превръщане на Съюза в пространство на свобода, сигурност и правосъдие изисква премахване на екстрадицията между държавите членки и заместването ѝ със система за предаване между съдебните органи. Освен това въвеждането на нова опростена процедура за предаване на осъдени или заподозрени лица за изтърпяване на наказание или за наказателно преследване дава възможност за премахване на сложността и евентуалното забавяне, присъщо на настоящата процедура по екстрадиция. Преобладаващите до момента традиционни отношения на сътрудничество между държавите членки трябва да бъдат заменени от система на свободно движение на съдебни решения по наказателни дела, обхващащи едновременно предварителни и окончателни решения в рамките на пространство на свобода, сигурност и правосъдие.

(6) Европейската заповед за арест съгласно настоящото рамково решение е първата конкретна мярка в областта на наказателното право, която прилага принципа за взаимно признаване, който Европейският съвет определя като "крайъгълния камък" на съдебното сътрудничество.

(7) Тъй като заместването на системата на многостранна екстрадиция, приета с Конвенцията за екстрадиция от 13 декември 1957 г., не може да се постигне напълно от държавите членки чрез едностранни действия, а поради своя мащаб и въздействие може да се постигне само в рамките на Съюза[,] Съветът следва да приеме мерки в съответствие с принципа на субсидиарност, посочен в член 2 [ЕС] и член 5 [ЕО]. Съгласно принципа за пропорционалност, така както е определен в последния текст, настоящото рамково решение съдържа необходимото с оглед постигането на тази цел.

(8) Решенията за привеждане в изпълнение на заповедите за арест трябва да бъдат предмет на достатъчен контрол, което означава, че съдебният орган на държавата членка, в която издирваното лице е задържано, следва да вземе решение за неговото предаване.

[…]

(10) Механизмът на европейската заповед за арест се основава на високо равнище на поверителност между държавите членки […]“.

4 Озаглавеният „Определение на понятието европейска заповед за арест и задължение за изпълнението ѝ“ член 1 от Рамковото решение гласи:

„1. Европейската заповед за арест е съдебно решение, което е издадено от държава членка, с оглед задържане и предаване на друга държава членка на издирвано лице, с цел наказателно преследване или изпълнение на присъда за лишаване от свобода или на мярка, изискваща задържане.

2. Държавите членки следва да изпълнят всяка европейска заповед за арест въз основа на принципите на взаимното признаване и в съответствие с разпоредбите на настоящото рамково решение.

3. Настоящото рамково решение не накърнява задължението за зачитане на основните права и на общите правни принципи съгласно член 6 [ЕС].“

5 Членове 3, 4 и 4а от Рамковото решение определят случаите, при които не се допуска изпълнение, и случаите, при които може да бъде отказано изпълнение на европейска заповед за арест.

6 Член 8 от Рамковото решение, озаглавен „Съдържание и форма на европейската заповед за арест“, предвижда в своя параграф 1:

„Европейската заповед за арест съдържа следната информация в съответствие с формуляра, включен в приложението:

[…]

в) доказателства за влязла в сила присъда, заповед за задържане или друг подлежащ на изпълнение съдебен акт със същата юридическа сила, попадащ в обхвата на членове 1 и 2;

[…]“.

7 Член 15 от Рамковото решение, озаглавен „Решение за предаване“, гласи в параграф 2:

„Ако изпълняващият съдебен орган счете, че предоставената от издаващата държава членка информация е недостатъчна, за да вземе решение за предаване, той следва да поиска незабавно да му бъде предоставена необходимата допълнителна информация, особено що се отнася до членове 3—5 и член 8 и може да определи срок за получаването ѝ, отчитайки необходимостта от спазването на посочените в член 17 срокове“.

Румънското право

8 C legea numărul 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală (Закон № 302/2004 относно международното съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси) от 28 юни 2004 г., в редакцията му в сила към датата на настъпване на фактите, разглеждани в главното производство (*Monitorul Oficial al României*, част I, № 377 от 31 май 2011 г.), се цели по-конкретно прилагането на Рамковото решение.

Унгарското право

9 Член 25 от az Európai Unió tagállamival folytatott bűnügyi együttműködésről szóló 2012. évi CLXXX. törvény (Закон № CLXXX. от 2012 г. относно съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси между държавите — членки на Европейския съюз) (*Magyar Közlöny* 2012/160) гласи:

„1) Ако трябва да се образува наказателно производство срещу заподозряно лице, юрисдикцията издава незабавно европейска заповед за арест с цел задържането му в която и да е друга държава — членка на Европейския съюз, и предаването му, ако тежестта на престъплението го оправдава […]

[…]

7) Приложното поле на европейската заповед за арест се разпростира и на територията на Унгария“.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

10 На 23 март 2015 г. Mátészalkai járásbíróság (Районен съд, Матесалка) издава европейска заповед за арест срещу румънския гражданин г-н Bob-Dogi във връзка с образувано срещу него наказателно производство за деяния, извършени в Унгария на 27 ноември 2013 г., които могат да бъдат квалифицирани като „тежки телесни повреди“.

11 Тези деяния са свързани с пътнотранспортно произшествие на обществен път, в резултат на което г-н Katona, унгарски гражданин, водач на мотопед, е получил множество фрактури и наранявания, за което е отговорен г-н Bob-Dogi поради превишената скорост, с която е шофирал камион.

12 На 30 март 2015 г. в Шенгенската информационна система е подаден сигнал за разглежданата в главното производство европейска заповед за арест.

13 На 2 април 2015 г. г-н Bob-Dogi е задържан в Румъния и след задържането му е изправен пред Curtea de Apel Cluj (Апелативен съд, Клуж, Румъния) с цел тази юрисдикция да се произнесе относно задържането му под стража и предаването му на унгарските съдебни органи.

14 С определение от същата дата тази юрисдикция отхвърля направеното от прокуратурата предложение за задържане под стража на г-н Bob-Dogi и разпорежда незабавното освобождаване на заинтересованото лице, като при все това му налага мярка за неотклонение с първоначален срок от 30 дни, който впоследствие е удължен.

15 Запитващата юрисдикция отбелязва, че в буква б) на разглежданата в делото по главното производство европейска заповед за арест, с наименование „Решение, въз основа на което е издадена европейската заповед за арест“, е посочено „Прокуратура към Nyíregyházi járásbíróság [(Районен съд, Ниредхаза, Унгария)], K.11884/2013/4“, а в буква б), точка 1 от същата заповед — в която е предвидено посочването на заповедта за арест или съдебно решение със същия правен ефект — е посочена „европейска заповед за арест № 1.B256/2014/19-II, издадена от Mátészalkai járásbíróság [(Районен съд, Матесалка)], която е валидна и на територията на Унгария и същевременно е и национална заповед за задържане“.

16 Освен това тази юрисдикция отбелязва, че в положение като разглежданото по главното производство, в което европейска заповед за арест се основава на самата себе си, а не на отделна и предварително издадена национална заповед за задържане, румънските юрисдикции не са единодушни относно това какъв ход да се даде на подобна европейска заповед за арест.

17 Съгласно позицията на мнозинството в подобна ситуация би следвало да се разграничат условията за форма, както и съществените условия и да се отхвърли искането за изпълнение на европейската заповед за арест, с мотив че същата не запълва липсата на национална заповед за задържане или на подлежащо на изпълнение съдебно решение.

18 Други юрисдикции обаче биха уважили искането за изпълнение на европейската заповед за арест, с мотива че са изпълнени законните изисквания, тъй като издаващите съдебни органи са посочили изрично, че издадената европейска заповед за арест представлява и национална заповед за задържане по смисъла на законодателството на издаващата държава членка.

19 В това отношение запитващата юрисдикция счита, че в рамките на процедурата по изпълнение на европейската заповед решението, което изпълняващият съдебен орган трябва да признае, е национално съдебно решение, издадено от компетентния орган в съответствие с наказателнопроцесуалните разпоредби на държавата членка, издала европейската заповед за арест.

20 Тази юрисдикция счита, че има съществени различия между европейската заповед за арест и националната заповед за задържане. Така по-конкретно европейската заповед за арест се издава с цел задържане и предаване на дадено лице — срещу което са повдигнати обвинения или което е осъдено — намиращо се на територията на изпълняващата държава членка, докато националната заповед за задържане се издава за задържане на дадено лице, намиращо се на територията на издаващата държава членка.

21 Освен това съгласно посочената юрисдикция издаването на европейската заповед за арест се основава на заповед за задържане или на решение за изпълнение на присъда, докато националната заповед за задържане се издава въз основа на условията и в случаите, изрично установени в наказателното производство в издаващата държава членка.

22 Запитващата юрисдикция счита, че при липса на национална заповед за задържане лице не може да бъде задържано и оставено в арест и не би могло да се приеме, че европейската заповед за арест се „преобразува“ в национална заповед за задържане след предаването на издирваното лице. Освен това подобно тълкуване би било в разрез с гарантираните от правото на Съюза основни права.

23 От това тази юрисдикция прави извода, че европейската заповед за арест трябва да се основава на национална заповед за задържане, издадена в съответствие с наказателнопроцесуалните разпоредби на издаващата държава членка, тоест заповед, отделна от европейската заповед за арест.

24 Накрая, запитващата юрисдикция счита, че освен предвидените в Рамковото решение факултативни или задължителни основания за отказ, съдебната практика показва, че съществуват други имплицитни основания за отказ. Такъв е по-конкретно случаят на неизпълнение на съществените изисквания или на изискванията за форма на европейската заповед за арест например при липса на национална заповед за задържане от издаващата държава членка, каквато е разглежданата в главното производство хипотеза.

25 При тези условия Curtea de Apel Cluj (Апелативен съд, Клуж) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) От гледна точка на прилагането на член 8, параграф 1, буква в) от Рамковото решение следва ли изразът „доказателства за […] заповед за задържане“ да се разбира като национална заповед за задържане, издадена по реда на разпоредбите на наказателнопроцесуалното право на издаващата държава членка, т.е. заповед, отделна от европейската заповед за арест?

2) При утвърдителен отговор на първия въпрос да се отговори дали липсата на национална заповед за задържане може да бъде имплицитно основание за неизпълнение на европейска заповед за арест?“.

Производство пред Съда

26 Запитващата юрисдикция иска от Съда да приложи спешното преюдициално производство, предвидено в член 107 от Процедурния правилник на Съда.

27 В подкрепа на искането си тази юрисдикция изтъква по-конкретно, че г-н Bob-Dogi понастоящем не е лишен от свобода, но спрямо него е наложена мярка за неотклонение, която също представлява мярка, ограничаваща личната свобода.

28 На 4 юни 2015 г. по предложение на съдията докладчик и след изслушване на генералния адвокат Съдът реши да не уважи това искане.

29 С решение от 30 юни 2015 г. председателят на Съда реши делото да се разгледа с предимство в приложение на член 53, параграф 3 от Процедурния правилник.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

30 С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 8, параграф 1, буква в) от Рамковото решение трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в тази разпоредба понятие „заповед за задържане“ трябва да се разбира като обозначаващо национална заповед за задържане, отделна от европейската заповед за арест.

31 Най-напред следва да се припомни, че както е видно по-конкретно от член 1, параграфи 1 и 2 от Рамковото решение и от съображения 5 и 7 от него, то има за цел да замести многостранната система за екстрадиция между държавите членки, приета с Конвенцията за екстрадиция от 13 декември 1957 г., със система за предаване между съдебните органи на осъдени или заподозрени лица за изтърпяване на наказание или за наказателно преследване, като тази система е основана на принципа на взаимното признаване (решение от 5 април 2016 г., Aranyosi и Căldăraru, C-404/15 и C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, т. 75 и цитираната съдебна практика).

32 В този смисъл Рамковото решение има за цел чрез въвеждането на нова опростена и по-ефикасна процедура за предаване на осъдени или заподозрени в нарушаване на наказателния закон лица да улесни и ускори съдебното сътрудничество, за да допринесе за осъществяването на целта на Съюза да се превърне в пространство на свобода, сигурност и правосъдие въз основа на високата степен на доверие, която трябва да съществува между държавите членки (решение от 5 април 2016 г., Aranyosi и Căldăraru, C-404/15 и C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, т. 76 и цитираната съдебна практика).

33 Самият принцип на взаимно признаване, на който почива системата на европейската заповед за арест, се основава на принципа на взаимно доверие между държавите членки, че съответните им национални правни системи са в състояние да осигурят еднаква и ефективна защита на основните права, признати на равнището на Съюза, и в частност в Хартата на основните права на Европейския съюз (решение от 5 април 2016 г., Aranyosi и Căldăraru, C-404/15 и C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, т. 77 и цитираната съдебна практика).

34 Накрая, трябва да се припомни, че спазването на Хартата на основните права на Европейския съюз се налага, както следва от член 51, параграф 1 от нея, на държавите членки и следователно и техните юрисдикции, когато прилагат правото на Съюза, какъвто е случаят, в който издаващият съдебен орган и изпълняващият съдебен орган прилагат националните разпоредби, приети с оглед изпълнението на Рамковото решение (вж. в този смисъл решение от 5 април 2016 г., Aranyosi и Căldăraru, C-404/15 и C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, т. 84).

35 Член 8, параграф 1, буква в) от Рамковото решение, чието тълкуване е предмет на настоящото преюдициално запитване, предвижда, че европейската заповед за арест трябва да съдържа доказателства, представени съгласно включения в приложението към решението формуляр, „за влязла в сила присъда, заповед за задържане или друг подлежащ на изпълнение съдебен акт със същата юридическа сила, попадащ в обхвата на членове 1 и 2“ от Рамковото решение.

36 Тази информация трябва да се посочи в точка б) от формуляра, посочен в приложението към Рамковото решение, озаглавена „Решение, въз основа на което е издадена заповедта“, и чиято точка 1 предвижда да се посочи „[з]аповед за арест или съдебно решение със същия правен ефект“.

37 От преписката по делото, с която Съдът разполага, следва, че в положение като разглежданото по главното производство, в което от доказателствата е видно, че към момента на издаването на европейската заповед за арест издирваното лице вече се е намирало извън територията на Унгария, в тази държава членка е приложена т. нар. „опростена“ процедура.

38 Тази практика се изразява в това да се позволи прякото издаване на европейска заповед за арест, без предварително да е била издадена национална заповед за задържане.

39 В този случай в европейската заповед за арест в точка б), 1 от формуляра, посочен в приложението към Рамковото решение, се отбелязва съответната европейска заповед за арест, като това посочване евентуално се придружава от бележката, че приложното поле на тази заповед обхваща и унгарската територия и че европейската заповед за арест следователно представлява и национална заповед за задържане.

40 Освен това от преписката, с която Съдът разполага, следва, че съгласно унгарското право тази практика се основава на член 25, параграф 7 от Закон № CLXXX. от 2012 г. относно съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси между държавите — членки на Европейския съюз, по силата на който европейската заповед за арест е валидна и на унгарска територия.

41 При това положение възниква въпросът дали тази практика, както е приложена в делото по главното производство, е съобразена с буквата и духа на Рамковото решение, и по-специално на член 8, параграф 1, буква в) от него.

42 В това отношение следва да се констатира, че макар Рамковото решение да не съдържа определение на израза „заповед за задържане“, посочен в член 8, параграф 1, буква в) от него, понятието „европейска заповед за арест“ е определено в член 1, параграф 1 от Рамковото решение като „съдебно решение, което е издадено от държава членка, с оглед задържане и предаване на друга държава членка на издирвано лице, с цел наказателно преследване или изпълнение на присъда за лишаване от свобода или на мярка, изискваща задържане“.

43 Именно това понятие за „европейска заповед за арест“ е използвано по систематичен начин в заглавието, съображенията и членовете на Рамковото решение, с изключение на този член 8, параграф 1, буква в), което навежда на мисълта, че тази последна разпоредба визира заповед за задържане, различна от посочената във всички останали разпоредби на Рамковото решение европейска заповед за арест, която следователно може да е само национална заповед за задържане.

44 Това тълкуване се потвърждава и от текста на точка б) от формуляра, посочен в приложението към Рамковото решение, по-специално от израза „Решение, въз основа на което е издадена заповедта“, на който се позовава изрично член 8, параграф 1, първа алинея от Рамковото решение и който следователно трябва да се отчита при тълкуването на член 8, параграф 1, буква в) от него, тъй като този израз потвърждава, че европейската заповед за арест трябва да се основава на съдебно решение, което означава, че става въпрос за решение, отделно от решението за издаване на посочената европейска заповед за арест.

45 Освен това, докато практиката на т. нар „опростена“ процедура се схваща от унгарските съдебни власти като изключение, което се прилага единствено в хипотезата, в която от доказателствата е видно, че при издаването на европейската заповед за арест издирваното лице вече се е намирало извън територията на Унгария, текстът на член 8, параграф 1, буква в) от Рамковото решение не съдържа никакво указание в смисъл, че от предвиденото в тази разпоредба изискване може да се направи изключение, обхващащо конкретно тази хипотеза.

46 Тези различни елементи в текстово отношение потвърждават, че с посоченото в член 8, параграф 1, буква в) от Рамковото решение понятие „заповед за задържане“ се обозначава единствено националната заповед за задържане, като тя трябва да се схваща като съдебното решение, към което се добавя европейската заповед за арест.

47 Противно на това, обратното тълкуване, според което посоченото понятие би трябвало да се схваща като имащо общ характер, обхващащ всякакъв вид заповед за задържане, включително европейската заповед за арест, доколкото означава, че би било достатъчно в европейската заповед за арест да се направи обикновено „самопозоваване“, тъй като в крайна сметка тя би могла да се основава сама на себе си, трябва да се отхвърли, доколкото то също е от естество да обезсмисли напълно наложеното в член 8, параграф 1, буква в) от Рамковото решение условие и по този начин да го направи ненужно.

48 От това също следва, че посоченият в член 8, параграф 1, буква в) от Рамковото решение израз „или друг подлежащ на изпълнение съдебен акт със същата юридическа сила“ не би могъл да се схваща като позоваващ се на решението за издаване на европейската заповед за арест.

49 Освен това тълкуването на член 8, параграф 1, буква в) от Рамковото решение, според което европейската заповед за арест трябва непременно да бъде основана на национално съдебно решение, различно от тази заповед, под формата евентуално на национална заповед за задържане, произтича не само от текста на тази разпоредба, но и от нейния контекст и от преследваните с Рамковото решение цели, които съгласно практиката на Съда трябва да се отчитат при неговото тълкуване (вж. в този смисъл по-конкретно решение от 16 юли 2015 г., Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, т. 35 и цитираната съдебна практика).

50 Що се отнася до контекста, в който се вписва член 8, параграф 1, буква в) от Рамковото решение, точността на това тълкуване се потвърждава, както е отбелязал генералният адвокат в точка 49 от своето заключение, с произхода на тази разпоредба, доколкото в първоначалната ѝ редакция се е посочвало, че европейската заповед за арест трябва да съдържа данни относно „факт[а], че съществува или не окончателно съдебно решение или друг подлежащ на изпълнение съдебен акт“.

51 Така, фактът, че в окончателната си редакция тази разпоредба вече не съдържа елемент с факултативен характер, закрепва тълкуването на същата, според което европейската заповед за арест трябва при всички случаи да се основава на едно от посочените в тази разпоредба национални съдебни решения, евентуално върху решението за издаване на национална заповед за задържане.

52 Накрая, що се отнася до преследваните с Рамковото решение цели, трябва да се констатира, че издаването на европейска заповед за арест по т. нар. „опростена“ процедура и вследствие на това, без предварително да е издадено национално съдебно решение, каквато е националната заповед за задържане, която представлява неговото основание, може да наруши стоящите в основата на системата на европейската заповед за арест принципи за взаимно признаване и взаимно доверие.

53 Всъщност посочените принципи изхождат от предпоставката, че съответната европейска заповед за арест е била издадена в съответствие с минималните изисквания, от които зависи нейната валидност, сред които е изискването по член 8, параграф 1, буква в) от Рамковото решение.

54 При наличието обаче на издадена в рамките на т. нар. „опростена“ процедура европейска заповед за арест, като разглежданата в делото по главното производство, която се основава на наличието на заповед за задържане по смисъла на член 8, параграф 1, буква в) от Рамковото решение, без в същата да е посочена отделна от нея национална заповед за задържане, изпълняващият съдебен орган не може да провери дали съответната европейска заповед за арест отговаря на изискването по член 8, параграф 1, буква в) от Рамковото решение.

55 Нещо повече, спазването на предвиденото в член 8, параграф 1, буква в) от Рамковото решение изискване има особено значение, доколкото то предполага, че при издаването на европейската заповед за арест с оглед задържане и предаване на друга държава членка на издирвано лице с цел наказателно преследване това лице вече е могло да се ползва в първия етап на процедурата от процесуалните гаранции и основните права, чиято защита трябва да се осигури от съдебния орган на издаващата държава членка съгласно приложимото национално право по-конкретно с цел приемането на национална заповед за задържане.

56 По този начин системата на европейската заповед за арест съдържа по силата на изискването по член 8, параграф 1, буква в) от Рамковото решение защита на две равнища на процесуалните и основните права, от които трябва да се ползва издирваното лице, доколкото към съдебната защита, предвидена на първото равнище, при приемането на националното съдебно решение, каквато е националната заповед за задържане, се добавя тази, която трябва да се осигури на второто равнище, при издаването на европейската заповед за арест, до което евентуално може да се стигне в кратък срок след приемането на посоченото национално съдебно решение.

57 При все това тази съдебна защита на две равнища по принцип липсва в положение като разглежданото в главното производство, в което е приложена т. нар. „опростена“ процедура за издаване на европейска заповед за арест, тъй като тя предполага, че издаването на европейска заповед за арест не е било предшествано от прието от националния съдебен орган решение, каквато е националната заповед за задържане, към която се добавя европейската заповед за арест.

58 С оглед на всички гореизложени съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 8, параграф 1, буква в) от Рамковото решение трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в тази разпоредба понятие „заповед за задържане“ трябва да се схваща като обозначаващо национална заповед за задържане, отделна от европейската заповед за арест.

По втория въпрос

59 С втория си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 8, параграф 1, буква в) от Рамковото решение трябва да се тълкува в смисъл, че когато европейска заповед за арест, която се основава на наличието на „заповед за задържане“ по смисъла на тази разпоредба, не посочва наличието на национална заповед за задържане, съдебният орган може да откаже да я изпълни.

60 В това отношение следва да се припомни, че в уредената от Рамковото решение област принципът за взаимно признаване, който, както следва по-специално от съображение 6 от Рамковото решение, е „крайъгълният камък“ на съдебното сътрудничество по наказателни дела, намира приложение в член 1, параграф 2 от Рамковото решение, съгласно който държавите членки по принцип са длъжни да изпълнят европейската заповед за арест (решение от 5 април 2016 г., Aranyosi и Căldăraru, C-404/15 и C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, т. 79).

61 Следователно изпълняващият съдебен орган няма право да откаже да изпълни такава заповед за арест, освен в изчерпателно изброените случаи, при които не се допуска изпълнение, предвидени в член 3 от Рамковото решение, или в изчерпателно изброените случаи, при които може да се откаже изпълнение, предвидени в членове 4 и 4а от Рамковото решение. Освен това за изпълнението на европейска заповед за арест не могат да се поставят други условия, освен изчерпателно уредените в член 5 от Рамковото решение (решение от 5 април 2016 г., Aranyosi и Căldăraru, C-404/15 и C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, т. 80).

62 Налага се констатацията, че липсата на указване в европейската заповед за арест на наличието на национална заповед за задържане не е сред основанията за неизпълнение, изброени в посочените членове 3, 4 и 4а от Рамковото решение, и също не спада към приложното поле на член 5 от него.

63 При все това, също както генералният адвокат е посочил в точка 107 от своето заключение, въпреки че тези разпоредби от Рамковото решение не оставят никакво място за други основания за неизпълнение, освен изброените в тях, това не променя факта, че те се основават на предпоставката, че съответната европейска заповед за арест отговаря на изискванията за редовност на същата, предвидени в член 8, параграф 1 от Рамковото решение.

64 При положение че член 8, параграф 1, буква в) от Рамковото решение съдържа изискване за редовност, чието спазване представлява условие за валидността на европейската заповед за арест, неспазването на това изискване трябва по принцип да накара изпълняващия съдебен орган да не даде ход на изпълнението на тази заповед.

65 При все това, преди да приеме подобно решение, което по естеството си трябва да остане изключение при прилагането на въведената с Рамковото решение система за предаване, доколкото тя е основана на принципите за взаимно признаване и взаимно доверие, в приложение на член 15, параграф 2 от Рамковото решение този орган трябва да поиска от съдебния орган на издаващата държава членка незабавно да му бъде предоставена необходимата допълнителна информация, позволяваща му да разгледа въпроса дали липсата на указване в европейската заповед за арест на наличието на национална заповед за задържане се обяснява с факта, че подобна предварителна и отделна от европейската заповед за арест национална заповед за задържане действително липсва или че подобна заповед съществува, но не е била посочена.

66 Ако с оглед на информацията, предоставена в приложение на член 15, параграф 2 от Рамковото решение, както и на всички други данни, с които изпълняващият съдебен орган разполага, същият достига до извода, че макар да се основава на наличието на „заповед за задържане“ по смисъла на член 8, параграф 1, буква в) от Рамковото решение, европейската заповед за арест е била издадена, без всъщност да е предшествана от отделна от нея национална заповед за задържане, посоченият орган следва да не изпълни европейската заповед за арест, на основание че тя не отговаря на изискванията за редовност по член 8, параграф 1 от Рамковото решение.

67 От гореизложените съображения следва, че на втория въпрос трябва да се отговори, че член 8, параграф 1, буква в) от Рамковото решение трябва да се тълкува в смисъл, че когато в европейска заповед за арест, която се основава на наличието на „заповед за задържане“ по смисъла на тази разпоредба, не е посочена национална заповед за задържане, изпълняващият

съдебен орган трябва да не я изпълни, ако с оглед на информацията, предоставена в приложение на член 15, параграф 2 от Рамковото решение, както и с оглед на всички други данни, с които разполага, този орган констатира, че европейската заповед за арест не е валидна, тъй като е била издадена, без всъщност да е предшествана от отделна от нея национална заповед за задържане.

По съдебните разноски

68 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

1) **Член 8, параграф 1, буква в) от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки, изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г., трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него понятие „заповед за задържане“ трябва да се схваща като обозначаващо национална заповед за задържане, отделна от европейската заповед за арест.**

2) **Член 8, параграф 1, буква в) от Рамковото решение 2002/584, изменено с Рамково решение 2009/299, трябва да се тълкува в смисъл, че когато в европейска заповед за арест, която се основава на наличието на „заповед за задържане“ по смисъла на тази разпоредба, не е посочена национална заповед за задържане, изпълняващият съдебен орган трябва да не я изпълни, ако с оглед на информацията, предоставена в приложение на член 15, параграф 2 от измененото Рамково решение 2002/584, както и с оглед на всички други данни, с които разполага, този орган констатира, че европейската заповед за арест не е валидна, тъй като е била издадена, без всъщност да е предшествана от отделна от нея национална заповед за задържане.**

Подписи